

DE STELLING

Promovendi lichten hun meest prikkelende stelling toe. Dit keer is de beurt aan **Annika Tensi**, die op 23 juni promoveerde op de economische effecten van duurzame innovaties in de akkerbouw.

‘Rooftijdschriften verkwisten publiek geld’

‘Tussen 2021 en 2023 was ik actief lid van de Open Science Community Wageningen (OSC-W). Het viel mij op dat academische uitgevers verschillende kwaliteitscriteria en bedrijfsmodellen hanteren. Sommige uitgevers hanteren geen strenge procedures en dat vind ik frustrerend. Ik trof bijvoorbeeld een publicatie aan in een rooftijdschrift (*predatory journal*, red.) die nog geen maand na het inleveren al gepubliceerd was. Daardoor twijfelde ik aan de feitelijke juistheid van de beweringen in het artikel en aan het beoordelingsproces. Ik denk dat veel onderzoekers mijn zorg delen. Kun je als serieuze onderzoeker dit soort publicaties vertrouwen? Het meeste onderzoeksgeld is afkomstig van de belastingbetaler. Als onderzoek gepubliceerd wordt in twijfelachtige tijdschriften en om die reden niet vertrouwd

kan worden, is dat dan niet zonde van het belastinggeld? En, als ‘slecht onderzoek’ niet ondervangen wordt door een gedegen beoordelingsproces, en vervolgens door financiers gebruikt wordt om nieuwe projecten te lanceren, wordt er nog meer publiek geld ten onrechte uitgegeven. De enige die hier garen bij spint, is de malafide uitgever. Ik zeg niet dat rooftijdschriften alleen maar slecht zijn. Ze publiceren immers open access papers en zijn toegankelijk voor onderzoekers die over beperkte middelen beschikken, aangezien ze lagere kosten berekenen dan andere tijdschriften. Maar, voor niets gaat de zon op, zoals wij economen zeggen. Wordt in dit geval de rekening uit publieke middelen betaald?’ NF